

Εργασία της μαθήτριας Σεμερτζίδου Ελένης

Τάσος Αθανασιάδη, *Αλβέρτος Σβάιτσερ. Ο ποιητής της χριστιανικής δράσης*, εκδ. Εστία, Αθήνα 2008

Βιογραφία

Στο βιβλίο αυτό ο συγγραφέας Τάσος Αθανασιάδης μας αφηγείται τη ζωή του Αλβέρτου Σβάιτσερ. Ο Σβάιτσερ ήταν γιατρός, φιλόσοφος, συγγραφέας, μουσικός και ιεραπόστολος που έγινε διάσημος παγκοσμίως για το τεράστιο ανθρωπιστικό του έργο.

Ο Αλβέρτος Σβάιτσερ γεννήθηκε στις 14 Ιανουαρίου του 1875 στο Κάιζερσπεργκ της Αλσατίας στη σημερινή Γαλλία (επαρχία τότε της Γερμανικής αυτοκρατορίας), απ' όπου αργότερα ζήτησε και πήρε εύκολα τη γαλλική υπηκοότητα εξαιτίας της ασαλτικής καταγωγής του. Είχε άλλα έξι αδέρφια, πατέρας του ήταν ο πάστορας και διδάσκαλος Λουδοβίκος Σβάιτσερ και μητέρα του η Αδέλα Σίλλινγκερ.

Παρά την έκδηλη συμπάθεια του συγγραφέα προς τον βιογραφούμενο, που φτάνει στα όρια της εξιδανίκευσης, ωστόσο αναφέρεται ότι στα εφηβικά του χρόνια ο Αλβέρτος Σβάιτσερ είχε έναν ιδιότυπο χαρακτήρα και προκαλούσε κάποια αντιπάθεια στους ανθρώπους του περιβάλλοντός του. Μεγαλώνοντας αμφισβητούσε τόσο την τρέχουσα κοσμική αντίληψη της εποχής του για τον Ιησού, όσο και την παραδοσιακή χριστιανική άποψη, που παρουσίαζε έναν Ιησού να περιμένει τη συντέλεια του κόσμου.

Πολύ νωρίς έγινε πάστορας και καθηγητής της Θεολογίας στο Πανεπιστήμιο του Στρασβούργου και στο Πανεπιστήμιο της Τυβίγγης, ενώ ταυτόχρονα είχε αποκτήσει τη φήμη ως ο καλύτερος ερμηνευτής του Μπαχ στο εκκλησιαστικό όργανο. Ο συγγραφέας κάνει επίσης και μια σύντομη αναφορά στη στρατιωτική του θητεία ως γερμανού υπηκόου. Ακόμη αναφέρει ότι πώς έκανε πολλές διαλέξεις σε καλλιτεχνικά κέντρα της Γερμανίας. Στα είκοσι επτά του χρόνια έγραψε ένα βιβλίο με τίτλο: «Η Ιστορία των πρωτοχριστιανικών χρόνων». Την ίδια περίοδο σε μια οργάνωση γνώρισε τη φοιτήτρια της Φιλολογίας Έλεν Μπρεσλάου, η οποία αργότερα θα γινόταν η σύντροφός του.

Στα τριάντα του χρόνια εγκαταλείπει μια ήδη καταξιωμένη καριέρα, για να σπουδάσει Ιατρική, επειδή πίστεψε πως χρέος του αληθινού ανθρώπου είναι να βοηθάει τους συνανθρώπους του. Το 1911 ολοκλήρωσε τις σπουδές του στην Ιατρική και τον Φεβρουάριο του 1913 ο Αλβέρτος Σβάιτσερ μαζί με τη γυναίκα του, Έλεν Μπρεσλάου, αναχώρησε για το μεγάλο ταξίδι.

Φτάνοντας στην κεντροδυτική Αφρική και πιο συγκεκριμένα στο Λαμπαρενέ της Γκαμπόν είδε ανθρώπους φτωχούς, άρρωστους και τραυματισμένους από τα άγρια ζώα της ζούγκλας. Το κλίμα ήταν πολύ υγρό και υπήρχαν σχετικά ζεστές μέρες. Τη μεγαλύτερη ευθύνη για τη φτώχεια εκείνης της περιοχής την αποδίδει στους λευκούς εμπόρους που εκμεταλλεύονταν τον κόπο των ιθαγενών.

Το πρώτο νοσοκομείο του Αλβέρτου Σβάιτσερ ήταν ένα παλιό κοτέτσι, το οποίο του παραχώρησε κάποιος ιθαγενής επειδή δεν το χρειαζόταν· αφού το καθάρισε, το ασβέστωσε και τοποθέτησε μερικά ράφια το χρησιμοποιούσε για τις ιατρικές εξετάσεις και επεμβάσεις. Μετά σχεδόν από δύο χρόνια με βοήθεια από ιεραποστόλους και μικροδωρεές από ξυλεμπόρους ύψωσε ένα λαμαρινένιο νοσοκομείο με δύο δωμάτια 4x4 μέτρα που τα χρησιμοποιούσε για ιατρείο και χειρουργείο αντίστοιχα.

Ως ανταμοιβή για την παραπάνω δράση ο Σβάιτσερ τιμήθηκε το 1927 με το βραβείο Γκαίτε για τις υπηρεσίες του προς την ανθρωπότητα. Επίσης βραβεύθηκε το 1953 με την ύψιστη τιμητική διάκριση, το βραβείο Νόμπελ Ειρήνης για τη φιλοσοφία του «περί σεβασμού της ζωής», την οποία εξέφρασε με πολλούς τρόπους, αλλά κυρίως με την ίδρυση νοσοκομείου στο Λαμπαρενέ. Ο Αλβέρτος Σβάιτσερ πέθανε στις 4 Σεπτεμβρίου 1965 στο Λαμπαρενέ έχοντας αφήσει πίσω του ένα τεράστιο ανθρωπιστικό έργο.